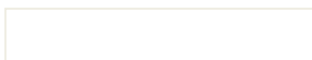

KOLLEBLOMMEN

Kolleblommen

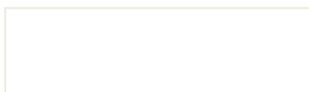
© 2015 Noëlla Danckaert & Uitgeverij Partizaan/BOXPress

Coverontwerp: Stefaan Van Laere

ISBN: 9789462952379

www.partizaan.be www.boxpress.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

NOËLLA DANCKAERT

KOLLEBLOMMEN

**Dagboek van een positieve strijd tegen
borstkanker**

UITGEVERIJ PARTIZAAN/BOXPRESS

www.partizaan.be www.boxpress.nl

Opgedragen aan mijn grootmoeders.

Wie dit boek leest, zal weten waarom.

20 april

Het prille begin

Deze namiddag komen enkele van mijn oud-klasgenoten op bezoek. Rechtstreekse aanleiding is het overlijden van Rosa Verbeecke, één van onze collega's. Ik bak een frangipanetaart en rijd naar de bakker om een fruittaart. Jutte, ons hondje, is mee en we doen in Oosterzele onze wandeling. Ik voel me goed en leg een deel van het parcours al joggend af. Tot groot plezier van Jutte die niets liever doet dan lopen. Thuis een kommetje soep en een groot bord fruit als middageten, kwestie van gezond te blijven.

De namiddag verloopt heel gezellig en er worden aardig wat herinneringen opgehaald. Anne weet nog het meest van Rosa en is ook naar de begrafenis geweest. Paul loopt met krukken, is gevallen en is net uit het gips. Bij het naar huis gaan is hij heel moe. Gelukkig dat hij Hilde heeft. Stephaan is nog de grootste babbelkous van allemaal.

21 april

Ik moet om 9 uur bij de arbeidsdokter zijn. Het vorige bezoek is 5 jaar geleden, maar nu word ik na één jaar weer opgeroepen, met een persoonlijke brief van dokter De Turck naar huis en op dienst. Ze hebben kleine oude TBC-letsels op mijn longen gezien! Ik heb nooit tuberculose gehad. Alle krab-testjes waren altijd negatief, ook de Mantouxtest, en ik heb tweemaal een vaccin tegen tuberculose gekregen. Toen we klein waren hebben we allemaal eens een foto van de longen moeten laten nemen. Bij een van mijn zussen was een geïsoleerd abces ontdekt onder het oor. Niemand had iets. Ik was wel de enige die ook in profiel moest gaan staan, en toen moeder dit hoorde keek ze me heel raar aan en zei dat ik veel melk moest drinken. Het bleek vals alarm. Mijn hart heeft door mijn leptosome lichaamsbouw een druppelvorm, die een schaduw werpt op de longen. Het hart werkt zoals elk ander. Moeder zei wel altijd dat ik het meest had afgezien van de kinkhoest en me al op voorhand ging leggen als ik zo'n hoestbui voelde opkomen. Kan dit littekens geven? Volgens dokter De Turck niet, ze besluit

dat er tussen het eerste en het tweede vaccin wat gebeurd moet zijn.

Of ik me wil uitkleden en gaan liggen? “Zal ik een borstonderzoek uitvoeren?” “Ja, doe maar”. Ik deed het zelf een paar weken geleden, voelde niets en van alles en dacht aan dr. Janssens die mijn borsten altijd als ‘vol met kliertjes’ bestempelde.

Nu is het anders. “Noëlla, ik voel hier iets, voel zelf eens, het is mooi afgelijnd en goed palpabel.” En ja, ik voel het ook. Nog geen argwaan, ik had in ‘96 en ‘98 ook fibro-adenomen (of borstmuizen) die in 2000 niet meer teruggevonden werden. Hebben ze zich weer ontwikkeld? “Dat kan, maar er moet een echo en een mammografie gebeuren, en laat me iets weten hé.”

Magda, mijn collega en vriendin, wacht me op aan de ingang van het ziekenhuis: “Ze heeft nog eens een bolletje gevonden in mijn borst.” En plots toch een alarmlichtje : “Magda, ik zie me al aan de chemo!” Maar we stellen elkaar gerust; er is weinig kanker in de familie en volgens Magda ben ik daar geen type voor, wegens veel te positief ingesteld. We maken er een gezellig dagje van. Lieve, mijn jongste, en Fernand, mijn man, zijn thuis en ik herhaal wat ik tegen Magda zei. Ik moet immers naar de huisarts om een verwijsbrief. Ik zie Fernands gezicht vertrekken en haast me hem gerust te stellen over die verdwenen borstmuizen.

De huisdokter voelt ook een massa, hij zegt: “Nou ja, massa ...” op vier uur. Lap, mijn borst is een uurwerk geworden. Hij zegt hetzelfde: goed palpabel, mooi afgelijnd. Dus niets om je serieus zorgen over te maken toch?

23 april

Vandaag zijn we 35 jaar getrouwd. Naast bloemen heeft Fernand twee ineengesmolten hartjes voor me als cadeautje. We gaan met de kinderen en kleinkinderen naar Oteppe. Eerst eten we in het kasteel, en ondanks het lampje in mijn (of ons) achterhoofd genieten we van de dag, de wandeling naar de visvijvers en door het dorpje, en de kinderen op het speelplein.

24 april

Ik krijg in de voormiddag een sms'je van Lieve of ik graag heb dat ze meegaat voor die echo en mammo. Graag, durfde het zelf niet te vragen. Dokter Penne is zeer lief maar wel beslist, nodus op 4 uur, en: "Als we dit zo laten zijn we niet goed bezig".

Welke dokter? Ik noem er twee uit ons ziekenhuis en zie zijn gezicht oplichten bij die laatste naam. Die dokter heeft voor mijn vriendin Arlette zo veel gedaan. Ik maak thuis direct een afspraak en kan mits wat aandringen morgen al gaan.

's Avonds met het protocol naar de huisdokter, we lezen het samen, positief en negatief. Wat betekent "dens" en "dendrieten"? Ik weet niet meer wat te denken.

Edwin en Annie zijn op bezoek voor onze huwelijksverjaardag. Het wordt een gezellige avond en we slagen erin aan wat anders te denken. Edwin heeft de foto's mee van hun reis en ik lees met belangstelling zijn verslag. In bed kruipen we dicht tegen mekaar aan.

25 april

Eerste afspraak met dokter V. Lieve voert me en ik zal haar verwittigen als het gedaan is. Ik vind de straat en schrijf me in. 'Mag' wachten, probeer ondertussen te lezen. Het duurt een half-uurtje. Ik realiseer me pas later dat dit zeer goed voorbereid is. Mijn dossier ligt open op zijn bureau en ik word voorgesteld aan de borstverpleegkundige. Kleren uit en handen op het hoofd. Kijken met weer die klinische blik. Voelen ook, allebei. Ze stellen een heleboel vragen, mijn grootmoeder en een groot tante, ja, en substitutietherapie gedurende 10 jaar op aanraden van dokter Janssens. Vooral mijn okselklieren interesseren de dokter: opgezet en duidelijk voelbaar. Denk nog: "Het zijn wel mijn klieren, wat weet jij daar nu over?" Luidop: "Ik heb ook klieren als ik verkouden ben, en als ik mijn oksels scheer." "Jaja, maar dit is toch anders." Hij belt om een punctie te regelen, want die klieren zijn 'meer dan onrustwekkend'. Ik trek mijn wenkbrauwen op.

Donderdag punctie en vrijdag tussen twee en vijf mag ik naar hem bellen voor de uitslag of het verdict. "Ik heb wel nachtdienst dan, zal dat gaan?" "Zeker! Allé, fysiek toch." De borstdame wandelt met me mee naar buiten. Ik zeg: "Ik zou zo graag mijn man geruststellen." "Is 't waar jong?" Geen geruststelling, wel nog: "Zou je toch al niet iets laten weten aan Anne (mijn hoofdvroedvrouw)? Hij is gemakkelijk: nachtdienst doen ...". Toch besluit ik te wachten, maar het lampje brandt duidelijk oranje-rood. Ze laat me ook nog het borstkliniekje zien, een gezellige ruimte met een zithoek en behandelingsruimte. Is dit allemaal alleen informatief? Ben blij Lieve te zien, ze is een geruststelling op zichzelf, met lieve begrijpende ogen.

26 april

Ik doe een wandeling met Jutte in het bos. Zij loopt met veel plezier achter de weggeworpen stokken. Mijn ogen vallen op een kei (zoals zo dikwijls). Ik neem hem op en boen hem schoon, hij lijkt op een walvis maar er zitten drie witte vlekjes op vooraan, drie ogen en daaronder zo'n triestig mondje. Geen goed voorteken, steek hem toch in mijn zak. Thuis op zoek naar echo's uit '96 en '98. Twee fibro-adenomen op 2 uur (borst was toen al horloge). In het huidige protocol stond "borstweefsel in involutie". Kan het zijn dat ze zich daardoor verplaatst hebben? Het was wel dezelfde borst. Voel me opnieuw wat geruster, vertel het aan Fernand en Lieve. Fernand wordt met de dag ongeruster, en ik zou die bezorgdheid willen wegnemen.

Ik wil plots ook iets van moeder bij me hebben, vind in mijn groen bureautje het kleine Christusbeeldje, het past perfect in de palm van mijn hand. Van nu af zal dit me vergezellen, zo voel ik moeder weer een beetje bij me.

27 april

Vandaag dus de punctie

Moet rond twee uur bij dokter D.W. zijn, hij legt goed uit wat hij zal doen. Mag me nog eens uitkleden. Ik krijg zo langzamerhand het idee dat mijn borsten niet meer van mij zijn. Iedereen mag ze zien, bekijken, voelen, betasten, en zoals ik nu ondervind, erin schieten. Want wat er nu gebeurt kun je moeilijk anders noemen: een klein beetje xylocaïne om te verdoven, en dan met een harpoentje in de klieren en het bolletje. Met de bijhorende knal.

Ik vertel hem van de echo's in '96 en '98, en vraag of het kan dat zich dat verplaatst zou hebben. "We moeten onszelf geen blaasjes wijsmaken hé, mevrouw, twee uur is twee uur en vier uur is vier uur." De tweede punctie beneemt me even de adem, doet gemeen pijn. De dokter schrikt er zelf van. "Sorry, je bent ook zo mager. Er ligt daar nogal een belangrijke zenuwknoop; het kan zijn dat die geraakt is." Ik was niet bang, maar ben het nu wel. Gelukkig is de derde "alleen maar onaangenaam". Ik vraag nog of je iets kan zien aan het vocht, maar de enige raad die ik krijg is: "Afwachten, verstand op nul en blik op oneindig, maar dat is wel gemakkelijker gezegd dan gedaan waarschijnlijk?"

Een beetje rillerig verlaat ik het ziekenhuis, richting stad.

Voorbij het Augustijnerkerkje, nee, terug. Ik loop rechtdoor tot aan het koor, en ga zitten op de eerste rij. Er staat een icoon met een verrijzenistafereel op een pupiter, sterk belicht. Een gouden Christus die uit zijn graf opstaat. Ik neem het in mij op. Lieve Heer, wat is dat nu allemaal? Zal ik echt ziek worden? Ben ik ziek? Zal ik me moeten laten verzorgen in plaats van zelf te mogen zorgen? Ik die nooit ziek ben! En dan niet zo maar voor eventjes, maar voor een heel lange tijd. Hoe moet ik daarmee aankomen bij Fernand en de kinderen? Dit had ik hun echt wel willen besparen. Zal ik dan ook maar zeggen: "Niet mijn wil, maar Uw wil geschiede?" Toch nog een tasje koffie gaan drinken.

Vanavond wordt de grond van moeder ‘geschreven’ bij de notaris. Edwin zit in de file en het duurt allemaal veel langer dan verwacht. Ik heb een briefje gelegd voor Fernand. Het zal nog even duren voor we elkaar wat meer uitleg kunnen geven. De sfeer bij de notaris doet me wat onwettelijk aan, probeer normaal te doen. Er worden nogal macabere grapjes gemaakt over doodgaan en zelfdoding. Ik doe eerst mee maar kan het dan toch niet meer horen, en ga op en neer lopen in de vestibule. Daarna wil ik eigenlijk zo vlug mogelijk naar huis, maar ik ga toch in op het voorstel om nog iets te gaan drinken. Ik denk dat ik er in geslaagd ben niemand iets te laten merken. Terwijl ik naar huis rijd krijg ik telefoon van Fernand. Het is al na achten en toch heeft hij gewacht met eten. Dat doet deugd, hoewel ik niet veel honger heb. Ik zeg hem dat ik hem heel hard zal nodig hebben als het zo is, en dat hij niet depressief mag worden. Ik zie zijn bezorgde blik veranderen in liefde, troost en steun.

28 april

Dag van de uitslag van de punctie. Ik mag bellen vanaf veertien uur. Tracht de tijd zinvol door te brengen. Na het gebruikelijke opruimwerk rijd ik naar Melle, even gaan uitwaaien langs de oevers van de Schelde. Op het lokale marktje ontmoet ik mijn jongste zus, Rosina, met de fiets, een kleintje achterop, even enthousiast en levenslustig als altijd. Twee grote zakken met boodschappen hangen langs beide zijden van haar stuur. Vraag me af hoe ze straks zal rijden, balancerend proberen evenwicht te houden. We praten even na over de verkoop van de grond en dan ga ik het Scheldepad op. Terug thuis krijg ik een berichtje van Lieve, of ik graag heb dat ze langskomt tegen twee uur. Ik weet niet wat ik wil. Ik tracht mezelf voortdurend moed in te spreken, maar mijn lichaam toont onmiskenbare signalen van angst. Fernand belt ook, en ik begeef, beken dat ik bang ben, zo bang. Hij stelt voor om toch naar huis te komen, maar dat wil ik niet. De vergadering is belangrijk en al lang gepland, en Fernand is daar nodig. Hij geeft een telefoonnummer door waar ik hem altijd kan bereiken. Vraag even later via sms aan Lieve of ze toch wil komen. “Dat was ik al van plan hoor.” Achteraf hoor ik dat Fernand al naar haar gebeld heeft. De angst is niet overheersend. Er zit aan-